

Simonfy József

FAVÁGÓK

kitépek egy idegszálat amikor ébredek
kitépek egy idegszálat amikor nyugovóra térek
mint az óra két mutatója mintha favágók
irtanák az erdőt egész éjszaka
ütik-verik életemet

KŐ

a sziszifuszi kő
bennem mint kiürült
korsóban kavics

KUTAT

egyik szemem őzé másik ragadozóé
énem sólyomé csőrében csonka kézfej
kutat a galamb után

NYUGTALANÍT

utam végéhez érve elmerengek
mi nyugtalanít jobban amit megtettem
vagy amit nem tettem meg

ÁT

ha átváltozhatnál bármivé a végén
elfelejtenéd mivé változtál pincsesötétben
kuporognál mint egy bogár

NEM OLYAN

mikor kialszik az emlékezés
az nem olyan sötétség
ahol álmodni lehet

ERDŐ

az erdőnek nincs csak egyetlen madara
csak egyetlen fája vérző
lombja csorog a madárra

ÁLLT-E

állt-e ott valaha valami a kopár domboldalon
vagy mindig ilyen kopár volt
messziről nézve az életem

LEVELEK

tenyerek hevernek a nagy platánlevelek
egyre rálépek csontok ropognak recsegnek
torkolatuknál a nagy vizek elcsendesednek
mindenhová a lenyugvó nap követ

AZ VAGYOK

az vagyok ami s valami más
egyre másabb szinte már idegen
egérfogóban sajt szalonna hold az éjszakán

BOGÁR

mint egy bogár hold kaparja az ég
celofánját világvégén egy ajtóba zárva
várom valaki nyisson reám

ARCOM

percről percre öregszem arcom
hullaházába kit hoztok megint
a rajz befejezve arra várok csak
isten rányomja kézjegyét

CSUKJ BE

csukj be de ne mint egy ajtót
ne mint egy könyvet
hullámait a tenger úgy